

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 194/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. apríla 2016 predbežne prerokoval sťažnosti spoločnosti EOS KSI Slovensko, s. r. o., Pajštúnska 5, Bratislava, zastúpenej spoločnosťou TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., advokátska kancelária, Pajštúnska 5, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka a prokuristka JUDr. Lenka Heršková, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastniť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní pred súdom zaručeného čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na pokojné užívanie majetku zaručeného čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. apríla 2015 v konaniach vedených pod sp. zn. 3 M Cdo 9/2014, sp. zn. 3 M Cdo 12/2014 a sp. zn. 3 M Cdo 14/2014 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti spoločnosti EOS KSI Slovensko, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 9830/2015, sp. zn. Rvp 9831/2015 a sp. zn. Rvp 9846/2015 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 194/2016.

2. Sťažnosti spoločnosti EOS KSI Slovensko, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 1. júla 2015 a 3. júla 2015 doručené tri sťažnosti spoločnosti EOS KSI Slovensko, s. r. o., Pajštúnska 5, Bratislava (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva vlastniť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní pred súdom zaručeného čl. 47 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku zaručeného čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 21. apríla 2015 v konaniach vedených pod sp. zn. 3 M Cdo 9/2014, sp. zn. 3 M Cdo 12/2014 a sp. zn. 3 M Cdo 14/2014.

Z predložených sťažností a ich príloh vyplýva, že sťažovateľ vystupoval v pozícii žalobcu v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 12 C 186/2012, ako aj v konaniach vedených na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 11 C 13/2012 a pod sp. zn. 3 C 99/2012. Predmetom všetkých konaní bolo zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom. Sťažovateľ sa na základe postúpenia pohľadávok stal veriteľom v zmluvných vzťahoch založených zmluvami o úvere, pričom žalovanými boli dlžníci, ktorí poskytnuté úvery nesplácali.

Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 12 C 186/2012-125 z 25. apríla 2013, ako aj Okresný súd Vranov nad Topľou rozsudkami č. k. 3 C 99/2012-66 z 30. októbra 2012

a č. k. 11 C 13/2012-71 z 10. apríla 2013 žaloby sťažovateľa zamietli. Na základe žalovanými a vedľajším účastníkom vznesených námietok okresné súdy dospeli k záveru, že žalované dlhy sú premlčané. Súčasne sťažovateľom predložené dohody o uzavretí splátkového kalendára a o uznaní dlhu (takto podľa sťažovateľa malo dôjsť k začiatku plynutia novej desaťročnej premlčacej doby) kvalifikovali ako zakladajúce právne vzťahy spotrebiteľského charakteru a po obsahovej stránke vyhodnotili ich ako neplatné pre rozpor so spotrebiteľským právom a v konaní pred Okresným súdom Prešov sp. zn. 12 C 186/2012 aj pre rozpor s dobrými mravmi.

Na základe odvolaní sťažovateľa Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkami č. k. 16 Co 138/2013-174 z 30. septembra 2013, č. k. 11 Co 83/2013-123 z 22. októbra 2013 a č. k. 4 Co 48/2013-96 z 19. júna 2013 napadnuté prvostupňové rozsudky okresných súdov potvrdil. Stotožnil sa so skutkovými a právnymi závermi okresných súdov, poukázal na formálnu podobu dohôd o uzavretí splátkového kalendára a o uznaní dlhu (formulárová podoba, mäťúce začlenenie textu jednotlivých dojednaní v systéme dohody ako celku) a skonštatoval ich rozpor s § 54 ods. 1 a s § 558 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“). Zdôraznil pritom aj absenciu vedomosti o premlčaní dlhu na strane žalovaných (vo veci sp. zn. 4 Co 48/2013 a sp. zn. 16 Co 138/2013), resp. rozpor spornej dohody o uznaní dlhu s dobrými mravmi.

Všetky predmetné rozsudky okresných súdov i krajského súdu napadol generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) mimoriadnymi dovolaniami podľa štvrtej časti štvrtej hlavy zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“), pretože nimi bol podľa jeho názoru porušený zákon.

Generálny prokurátor argumentoval nesprávnym právnym posúdením vecí. Právne vzťahy založené zmluvami o úvere, ako aj s nimi súvisiace zabezpečovacie právne vzťahy sú podľa § 261 ods. 3 písm. d) a § 261 ods. 4 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“) absolútnymi obchodnými

záväzkovými vzťahmi, a teda sa za každých okolností majú spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka. To platí aj v otázke premlčania dlhu podľa § 397 ods. 1 Obchodného zákonníka.

Generálny prokurátor poukázal aj na rozdielnosť medzi inštitútom uznania práva podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka a inštitútom uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka s tým, že *„zatiaľ čo uznanie premlčaného práva z hľadiska účinkov spojených s § 110 ods. 1 OZ nie je viazané na vedomosť dlžníka o tom, že uznal premlčané právo, úprava obsiahnutá v § 558 OZ pre vznik domnienky trvania dlhu vyžaduje, aby ten, kto uznal premlčaný dlh, o premlčaní vedel. Ak dlžník o premlčaní nevedel, uznanie dlhu v podobe tejto domnienky nenastane. I tak však príde k založeniu behu novej premlčacej doby podľa § 110 ods. 1 OZ.“*. Podľa generálneho prokurátora *„keďže súdy konajúce vo veci neskúmali dôvodnosť vznesenej námietky premlčania v súvislostiach uvedeného rozboru inštitútov premlčania a uznania dlhu, ich rozhodnutia sú v rozpore s platným právom“*.

Napokon generálny prokurátor zdôraznil, že *„účelom ochrany spotrebiteľa nemôže byť (zákon to neumožňuje) zbavenie spotrebiteľa akejkoľvek zodpovednosti za záväzkové vzťahy, do ktorých vstúpil, ale zabezpečenie rovnováhy v právach a povinnostiach zmluvných strán“*.

Najvyšší súd rozsudkami z 21. apríla 2015 v konaniach vedených pod sp. zn. 3 M Cdo 9/2014, sp. zn. 3 M Cdo 12/2014 a sp. zn. 3 M Cdo 14/2014 mimoriadne dovolania generálneho prokurátora zamietol. V odôvodneniach rozsudkov v relácii k sporným dohodám o uznaní dlhu poukázal na *„viazanosť najvyššieho súdu dôvodmi mimoriadneho dovolania“* a zdôraznil, že *„podané mimoriadne dovolanie konštatuje (len), že Dohoda mala všetky predpísané náležitosti, nespochybňuje však správnosť právneho záveru, podľa ktorého je Dohoda neplatná vzhľadom na jej rozpor s dobrými mravmi... Vo všeobecnosti pritom ale platí, že aj taký právny úkon, ktorý má všetky zákonom vyžadované náležitosti, môže byť neplatný vtedy, keď sa prieči dobrým mravom. Keďže správnosť právneho záveru o tomto dôvode neplatnosti Dohody (t. j. o jej rozpore*

s dobrými mravmi) nebola v mimoriadnom dovolaní spochybnená, najvyšší súd sa touto otázkou nezaoberal.“.

Následne najvyšší súd uviedol, že zrušením mimoriadnymi dovolaniami napadnutých rozhodnutí „*by sa nedosiahol účel mimoriadneho dovolania*“. Podľa jeho názoru totiž „*zrušenie rozhodnutia napadnutého dovolaním alebo mimoriadnym dovolaním nesmie byť... nikdy samouúčelné a vždy musí viesť k vytvoreniu stavu, v ktorom bude možné odstrániť nesprávnosť procesného alebo hmotnoprávneho charakteru, ktorá bola dôvodom pre kasačné rozhodnutie najvyššieho súdu a nahradiť zrušené (nesprávne, nezákonné) rozhodnutie novým, zodpovedajúcim zákonu. Pokiaľ je však už pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia zrejmé, že (napríklad v dôsledku zmeny v právnom poriadku, ku ktorej medzičasom došlo) bude súd, ktorému sa vec po zrušení jeho rozhodnutia má vrátiť na ďalšie konanie, musieť rozhodnúť rovnako ako v zrušovanom rozhodnutí, lebo iné rozhodnutie mu platný právny stav ani neumožní (t. j. ak súd po vrátení veci nebude môcť postupovať alebo rozhodnúť inak, ako pre zrušením jeho rozhodnutia), nemá kasačné rozhodnutie najvyššieho súdu opodstatnenie.“.*

Všeobecne formulovaný citovaný právny záver transformoval najvyšší súd do konkrétnej roviny prejednávanych mimoriadnych dovolaní poukazom na § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 102/2014 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri predaji tovaru alebo poskytovaní služieb na základe zmluvy uzavretej na diaľku alebo zmluvy uzavretej mimo prevádzkových priestorov predávajúceho a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával) a na § 52 ods. 2 tretiu vetu Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1. apríla 2015 (na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa

vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva).

Z uvedených ustanovení najvyšší súd vyvodil, že «v preskúvanom prípade je – aj bez vyriešenia otázky, či je opodstatnená námietka generálneho prokurátora o tom, že premlčanie práva malo byť posudzované podľa ustanovení Obchodného (a nie Občianskeho) zákonníka – zrejme, že ak by najvyšší súd zrušil mimoriadnym dovolaním napadnuté rozsudky a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, musel by prvostupňový súd vziať na zreteľ § 5b zákona č. 250/2007 Z. z..., pričom by ako „orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy“ bol povinný prihliadnuť na zákonný dôvod, ktorý bráni priznať plnenie požadované žalobou. Mal by tiež zohľadniť § 52 ods. 2 vetu tretiu Občianskeho zákonníka, ... Obe tieto ustanovenia nadobudli účinnosť 1. mája 2014 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom.

Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že v prípade zrušenia rozsudkov napadnutých mimoriadnym dovolaním by súd prvého stupňa (opäť) posudzoval plynutie premlčacej doby podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho by rozhodol tak, ako v rozsudku, ktoré generálny prokurátor navrhuje zrušiť.».

V sťažnostiach doručených ústavnému súdu sťažovateľ po skutkovej stránke akcentuje, že návrhy na začatie konania podal „2.7.2012, teda v čase, kedy ešte nebolo účinné ustanovenie § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa ani novelizované znenie § 52 ods. 2 tretia veta Občianskeho zákonníka. S ohľadom na dĺžku konania na súde prvého stupňa, na odvolacom súde i na dovolacom súde a väčšie či menšie časové prestoje NS SR rozhodol o mimoriadnom dovolaní dňa 21.4.2015, teda v čase, kedy už nadobudol účinnosť ako § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa, tak aj novelizované znenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka...

Ak by však NS SR rozhodoval o Mimoriadnom dovolaní o pár dní skôr (pred 1.4.2015), jeho rozhodnutie by bolo odlišné. Tak tomu bolo v obdobnej veci, kde sťažovateľ vystupoval ako navrhovateľ, sp. zn. 7 MCdo 9/2014, kedy NS SR rozhodol o obdobnom mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora 24.3.2015 (teda v čase,

keď ešte nebolo účinné novelizované ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka). V tomto prípade NS SR rozsudok prvostupňového súdu a odvolacieho súdu na základe obdobne zdôvodneného mimoriadneho dovolania... zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.“.

Podľa sťažovateľa *«ak by sme pripustili názor, že § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa a novelizované znenie ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka je možné a potrebné aplikovať na všetky konania bez ohľadu na to, kedy sa súdne konania začali, mohli by obdobné, či identické žalobné návrhy, či mimoriadne dovolania, podané v tom istom čase, „dopadnúť“ úplne odlišne, a to len v závislosti od toho, kedy ten-ktorý sudca, či ten-ktorý senát odvolacieho súdu o príslušnom žalobnom návrhu, či mimoriadnom dovolaní rozhodne. Uvedené je podľa nášho názoru v právnom štáte neprípustné a nad prípustnú mieru zasahuje do legitímnych očakávaní účastníkov.»*. Sťažovateľ na podporu svojho názoru cituje rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky, rozhodnutie ústavného súdu (PL. ÚS 25/05) a stanovisko Útvary dohľadu nad finančným trhom Národnej banky Slovenska č. 1/2015 z 21. apríla 2015.

Sťažovateľ je toho názoru, že najvyšší súd *„mal... iniciovať konanie o súlade právnych predpisov s Ústavou SR podľa jej článku 125 a konanie o mimoriadnom dovolaní prerušiť, resp. mal aplikovať právne normy tak, aby bola ich aplikácia v súlade s Ústavou SR...“*. Zároveň podľa sťažovateľa *„ak už však aj NS SR rozhodol bez toho, aby inicioval konanie o súlade predmetných ustanovení s Ústavou SR, resp. bez toho, aby uplatnil ústavne konformný výklad, mal sťažovateľa... vyzvať, aby sa k prípadnej aplikácii nových ustanovení... vyjadril. Princípom právnej istoty je totiž aj požiadavka predvídateľnosti konania orgánov verejnej moci. Predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Zákon ustanovuje, že účastníci by nemali byť zaskočení možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť na ich preukázanie dôkazy. Rovnako by nemali byť zaskočení takým postupom súdu, ktorý nemá oporu v predvídateľnom právnom postupe súdu, ktorý nie je v súlade s procesným právom a jeho pravidlami. Postup NS SR a jeho rozhodnutie obsiahnuté*

v Rozhodnutí však sťažovateľ nemal možnosť predvídať. A to aj s ohľadom na to, že Mimoriadne dovolanie bolo podané v čase, keď novelizované ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka nenadobudlo účinnosť. NS SR však sťažovateľa na vyjadrenie sa nevyzval, čím mu odňal možnosť konať pred súdom a zapríčinil stav, kedy bolo pre neho napadnuté Rozhodnutie nezákonne prekvapivé a navyše, toto svoje konanie náležite neodôvodnil.“.

V ďalšej časti odôvodnenia svojich sťažností sťažovateľ argumentuje tvrdením, že sporné dohody o uznaní dlhu nemajú spotrebiteľský charakter a že „by aj pri aplikácii § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa a novelizovaného ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemal byť návrh zamietnutý z dôvodu premlčania“. Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd napadnutými rozsudkami „prekročil rozsah svojej právomoci a konal nezákonne, keď zamietol Mimoriadne dovolanie len z dôvodu jeho domnienky, že by aj tak nebol naplnený účinok Mimoriadneho dovolania... NS SR... zamietol Mimoriadne dovolanie bez toho, aby sa vôbec zaoberal dovolacími dôvodmi prezentovanými generálnym prokurátorom... a naopak, sa zaoberal dôvodmi, ktoré predmetom Mimoriadneho dovolania vôbec neboli“.

Napokon sťažovateľ v sťažnostiach zdôvodňuje aj tvrdené porušenie základného práva vlastníť majetok, a to s ohľadom na predmet jeho podnikateľskej činnosti („odkup pohľadávok a ich následné vymáhanie“), a konštatuje, že „prijatím § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa došlo... k diskriminácii veriteľov vymáhajúcich pohľadávky zo spotrebiteľských zmlúv oproti iným veriteľom...“.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd jeho sťažnosti prijal na ďalšie konanie a vo veci samej nálezmi takto rozhodol:

„1. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 MCdo 12/2014 zo dňa 21.4.2015 (resp. „sp. zn. 3 MCdo 14/2014 zo dňa 21.4.2015“, resp. „sp. zn. 3 MCdo 9/2014 zo dňa 21.4.2015“) základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené bolo.“

2. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 MCdo 12/2014 zo dňa 21.4.2015 (resp. „sp. zn. 3 MCdo 14/2014 zo dňa 21.4.2015“, resp. „sp. zn. 3 MCdo 9/2014 zo dňa 21.4.2015“) základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky porušené bolo.

3. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 MCdo 12/2014 zo dňa 21.4.2015 (resp. „sp. zn. 3 MCdo 14/2014 zo dňa 21.4.2015“, resp. „sp. zn. 3 MCdo 9/2014 zo dňa 21.4.2015“) základné právo sťažovateľa na rovnosť v konaní pred súdom podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky porušené bolo.

4. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 MCdo 12/2014 zo dňa 21.4.2015 (resp. „sp. zn. 3 MCdo 14/2014 zo dňa 21.4.2015“, resp. „sp. zn. 3 MCdo 9/2014 zo dňa 21.4.2015“) základné právo sťažovateľa na majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky porušené bolo.

5. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 MCdo 12/2014 zo dňa 21.4.2015 (resp. „sp. zn. 3 MCdo 14/2014 zo dňa 21.4.2015“, resp. „sp. zn. 3 MCdo 9/2014 zo dňa 21.4.2015“) základné právo sťažovateľa na majetok podľa čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené bolo.

6. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 MCdo 12/2014 zo dňa 21.4.2015 (resp. „sp. zn. 3 MCdo 14/2014 zo dňa 21.4.2015“, resp. „sp. zn. 3 MCdo 9/2014 zo dňa 21.4.2015“) zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť sťažovateľovi trovy konania do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

II.

Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa § 112 ods. 1 OSP môže ústavný súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie veci, ktoré u neho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zo všetkých troch sťažností vyplýva, že sťažovateľ namieta na súvisiacom skutkovom a právnom základe porušenie základných práv zaručených čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva zaručeného čl. 1 dodatkového protokolu. V sťažnostiach sťažovateľ zhodne argumentuje, že najvyšší súd neinterpretoval relevantné ustanovenia právnych predpisov ústavne konformným spôsobom v rovine ich časového pôsobenia, rozhodol nepredvídateľne a nezaoberal sa dôvodmi podaných mimoriadnych dovolaní generálneho prokurátora.

Súčasne napokon sťažovateľ vo všetkých troch sťažnostiach navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho označených práv zaručených ústavou, dohovorom a dodatkovým protokolom, a žiada zrušenie namietaných rozsudkov najvyššieho súdu.

Ústavný súd so zreteľom na právnu a skutkovú súvislosť všetkých troch sťažností, rozhodol o ich spojení na spoločné konanie, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok...

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí návrhu na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní

odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

1. Zásadná námietka predložená sťažovateľom v jeho sťažnosti sa odvíja od tvrdenej ústavne nekonformnej interpretácie a následného uplatnenia § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa a § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Vada napadnutých rozsudkov spočíva v tom, že pri zamietnutí mimoriadnych dovolaní generálneho prokurátora vychádzal najvyšší súd z potreby aplikácie zákonných právnych noriem, ktoré nadobudli účinnosť až po začatí konaní o súdne uplatnených hmotnoprávných nárokoch sťažovateľa.

Ústavný súd nie je orgánom ochrany zákonnosti, ale je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Netvorí ani súčasť sústavy všeobecných súdov, a preto do ich rozhodovacej činnosti je oprávnený mocensky zasiahnuť len v prípade priameho negatívneho dopadu ich postupov a rozhodnutí do sféry jednotlivca chránenej základnými právami a slobodami. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01).

Ústavný súd vo formovaní kritériálneho nastavenia svojho prieskumu rozhodnutí všeobecných súdov (hlavne v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy) dospel až do takej miery konkrétnosti, že vyjadril názor, podľa ktorého aj keby nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, mohol by nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom v okolnostiach daného prípadu by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 363/09, II. ÚS 463/2011, III. ÚS 188/2012). Nemožno teda prijať záver, že ak ústavný súd pri prieskume v konaní o tzv. ústavnej sťažnosti dospeje k právnemu názoru odlišnému v porovnaní s právnym názorom všeobecného súdu, ktorý v sťažovateľovej veci rozhodol, potom automaticky musí uplatniť svoju kasačnú právomoc podľa čl. 127 ods. 2 ústavy. K takémuto kroku môže pristúpiť len vtedy, ak rozhodnutie, ktoré je podľa presvedčenia ústavného súdu vo formálnom rozpore so zákonom, súčasne negatívne dopadá na základné právo, porušenie ktorého sťažovateľ v petite svojej sťažnosti navrhuje vysloviť.

Z uvedených hľadísk ústavný súd konštatuje, že formálne hodnotenie sťažovateľových námietok spočívajúcich v tvrdenej nesprávnej aplikácii § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa a § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemôže viesť ústavný súd ku konštatovaniu porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, ba ani jeho práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd však neopomenul, že sťažovateľ do kritiky aplikácie menovaných zákonných ustanovení „primiešal“ neprehliadnuteľný ústavno-právny aspekt. Ten je daný prepojením tvrdenej nezákonnosti na konštatovanie ústavnej nekonformnosti výkladu a uplatnenia právnych noriem sily zákona, a tým v zmysle stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 77/02) aj na základné právo na súdnu ochranu.

Na tomto mieste odôvodnenia svojho uznesenia je však ústavný súd povolaný pripomenúť ďalší principiálny aspekt súdnej ochrany ním poskytovanej v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Ide o jej individuálno-právny rozmer. Ústavno-súdna ochrana podľa čl. 127 ods. 1 ústavy má charakter ochrany poskytovanej subjektívnym právom sťažovateľa, pretože základné práva a slobody majú charakter subjektívnych práv. Len prostredníctvom nedovoleného ataku do individuálnej sféry chránenej základným právom, formálne zakotveným v ústave (alebo v kvalifikovanej medzinárodnej zmluve), sa sťažnosťou namietaný mocenský zásah všeobecného súdu dostáva aj do rozporu s objektívnym ústavným právom obsiahnutým v príslušnom ústavnom článku.

Práve popísaná črta súdnej ochrany poskytovanej ústavným súdom v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je významná aj pri hodnotení sťažovateľových spojených sťažností.

Ťažisko sťažnostnej argumentácie sa venuje problému požiadavky retroaktívneho uplatnenia zákonných právnych noriem, ktorú podľa sťažovateľa najvyšší súd artikuloval vo svojich rozsudkoch zamietajúcich mimoriadne dovolania generálneho prokurátora.

Sťažovateľ opomína nezanedbateľnú právnu charakteristiku všetkých troch konaní. Je ňou fakt zistený ústavným súdom z príloh spojených sťažností spočívajúci v tom, že v základnom (nachádzacom) konaní všeobecné súdy konštatovali okrem iného aj rozpor uzavretých dohôd o uzavretí splátkového kalendára a o uznaní dlhu s § 39 Občianskeho zákonníka a v ňom zakotvenou požiadavkou súladu právneho úkonu s dobrými mravmi.

Aj právne úkony spravujúce sa režimom obchodného práva musia byť v súlade s dobrými mravmi, hoci ústavný súd nespochybňuje, že obsah tejto právnej kategórie môže mať v obchodnoprávných vzťahoch obsah odlišný od jeho chápania vo vzťahoch občianskoprávných.

Je teda zreteľné, že aj v prípade, ak by najvyšší súd akceptoval dovoláciu argumentáciu generálneho prokurátora a došlo by k vráteniu veci do štádia základného

konania, nijako by sa to nedotklo právnych záverov okresných súdov i krajského súdu konajúcich vo veciach sťažovateľa o rozpore posudzovaných právnych úkonov s dobrými mravmi, a tým aj o ich absolútnej neplatnosti. Napokon, aj najvyšší súd v napadnutých rozsudkoch zdôraznil, že „*správnosť právnych záverov súdov o tomto dôvode neplatnosti Dohody (t.j. o jej rozpore s dobrými mravmi) nebola v mimoriadnom dovolaní spochybnená...“*.

Opätovné prejednanie hmotnoprávnych nárokov sťažovateľa uplatnených v podaných žalobách na plnenie by nebolo spôsobilé viesť k odlišnému rozhodnutiu v merite. Ak by ústavný súd zasiahol do právnych záverov všeobecných súdov týkajúcich sa uplatnenia § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa a § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka a sformuloval v tomto smere pre najvyšší súd záväzný právny názor, mohol by tým azda docieľiť formálny súlad rozhodnutí najvyššieho súdu so zákonom, pre sťažovateľa by však tento finálny výsledok konania o jeho spojených sťažnostiach nepriniesol v konečnom dôsledku odlišné rozhodnutia o jeho žalobách, s ktorými sa na všeobecné súdy obrátil. Práve týmto faktom je v okolnostiach sťažovateľových káuz determinovaný aj spomenutý individuálno-právny charakter jeho základného práva na súdnu ochranu i jeho práva na spravodlivé súdne konanie. Uplatnenie oboch týchto práv v zhode so sťažovateľovými požiadavkami a predstavami by nemalo formálno-právne vyústenie (meritórne výroky rozsudkov) odlišné od toho, ktoré sťažovateľ sťažnosťami kritizuje.

Na podklade prezentovaných záverov je potrebné, aby ústavný súd rešpektoval svoju oddelenosť od sústavy všeobecných súdov a nezasahoval do ich právneho posúdenia sťažovateľových žalôb. Preto ústavný súd ani nebude zaujímať stanovisko k otázkam nastoleným najprv generálnym prokurátorom v jeho mimoriadnych dovolaniach a neskôr sťažovateľom v jeho sťažnostiach (povaha dohôd o uzavretí splátkového kalendára a o uznaní dlhu z hľadiska ich zaradenia do právnych odvetví, eventuálny spotrebiteľský charakter týchto dohôd a z toho vyplývajúce súvislosti premlčania hmotnoprávnych nárokov sťažovateľa, aplikačný vzťah uznania práva podľa § 110 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a uznania dlhu podľa § 588 Občianskeho zákonníka), keďže v okolnostiach sťažovateľových prípadov ide o problémy zákonnosti, nie ústavnosti.

Ústavný súd tak dospel k záveru, že problém, na ktorom sťažovateľ v spojených sťažnostiach zakladá svoj návrh na vyslovenie porušenia základného práva na súdnu ochranu i práva na spravodlivé súdne konanie, teda problém požiadavky prípadnej retroaktívnej aplikácie § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa a § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nedosahuje v perspektíve súdnej ochrany poskytovanej ústavným súdom sťažovateľovi ústavný rozmer. Mocenské presadenie právneho názoru forsírovaného sťažovateľom by totiž samo osebe nevedlo k odlišnému hmotnoprávnemu posúdeniu nárokov na plnenie uplatnených sťažovateľom v jeho žalobách.

2. Ani poukaz na rozhodnutie najvyššieho súdu v inej, skutkovo identickej veci sťažovateľa (uznesenie z 24. marca 2015 v konaní sp. zn. 7 M Cdo 9/2014) nie je spôsobilý viesť k odlišnému záveru pri predbežnom prerokovaní predložených sťažností.

Sťažovateľ sa v poslednom období na ústavný súd obrátil s viacerými sťažnosťami majúcimi rovnaké skutkové pozadie (nadobudnutie pozície veriteľa pohľadávky z poskytnutého spotrebiteľského úveru s následným súdnym uplatnením nároku na zaplatenie dlžnej sumy). Z nich (napr. II. ÚS 729/2015), ale aj z ďalších rozsudkov zverejnených na webovom portáli www.supcourt.gov.sk (napr. rozsudok z 28. mája 2015 vo veci sp. zn. 8 M Cdo 13/2014, rozsudok z 26. novembra 2015 v konaní sp. zn. 4 M Cdo 17/2014) rezultuje, že mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora vyhovujúce uznesenie, ktorým sťažovateľ argumentuje, je ojedinelým vybočením z inak stabilného sa vyvíjajúceho postoja najvyššieho súdu k argumentácii generálneho prokurátora. Nemožno preto uvažovať o nastolení legitímnych očakávaní sťažovateľa vo vzťahu k meritórnemu posúdeniu jeho hmotnoprávných nárokov, ktorých narušenie by atakovalo právnu istotu sťažovateľa v miere dotýkajúcej sa neželaným spôsobom jeho základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie.

Za týchto okolností sa potom odkaz sťažovateľa na odlišné rozhodnutie najvyššieho súdu v skutkovo rovnakej veci dostáva skôr do polohy potreby zjednocovania výkladu a používania zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov. Ústavnému súdu však neprislúcha zjednocovať in abstracto judikaturu všeobecných súdov, a suplovať tak

poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje práve najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (mutatis mutandis I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05).

3. Napokon, nedôvodnou je aj námietka založená na kritike najvyššieho súdu, ktorý podľa sťažovateľa vec prekvapivo právne posúdil a nedal mu možnosť vyjadriť sa k svojim právnym úvahám.

Ústavný súd k tomu zdôrazňuje, že sťažovateľom atakované rozsudky najvyššieho súdu boli výsledkom konaní o mimoriadnych dovolaniach generálneho prokurátora. Prebiehali teda už v stave nastolenej právnej istoty o výsledku súdnej ochrany poskytnutej všeobecnými súdmi prvého stupňa a druhého stupňa hmotnoprávnym nárokom, ktoré sťažovateľ uplatnil. Stabilne judikované názory o nedovolenosti prekvapivých rozhodnutí, na ktoré poukazuje aj sťažovateľ, preto nie je možné na konanie o mimoriadnom opravnom prostriedku aplikovať tak, ako keby išlo o stále prebiehajúce základné konanie.

Formálnym dôkazom popísaného konceptu je skutočnosť, že § 213 ods. 2 OSP (garantujúci účastníkovi konania právo nebyť obeťou prekvapivého rozhodnutia odvolacieho súdu) sa v konaní o mimoriadnom dovolaní nepoužije. Materiálne zdôvodnenie akceptovateľnosti postupu najvyššieho súdu zasa vychádza zo stabilne judikovaných postojov (I. ÚS 117/2016) o komplexne poňatej reštrikcii pri výklade a aplikácii ustanovení Občianskeho súdneho poriadku o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora podporených aj rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva (Ryabykh proti Rusku z 3. 12. 2003, sťažnosť č. 52854/99, Kot proti Rusku z 18. 1. 2007, sťažnosť č. 20887/03).

V popísaných okolnostiach nezakladá odňatie možnosti konať pred súdom skutočnosť, že sťažovateľ, na podnet ktorého bolo mimoriadne dovolanie generálneho

prokurátora podané, najvyšší súd v konaní o tomto mimoriadnom opravnom prostriedku neoboznámil s vlastnými právnymi názormi na prejednávajúcu vec a neumožnil sa mu k nim vyjadriť.

4. V tejto časti sú preto sťažnosti sťažovateľa na prvý pohľad zjavne neopodstatnené.

K namietanému porušeniu základného práva na rovnosť účastníkov konania zaručeného čl. 47 ods. 3 ústavy

Rozhodnutiu všeobecného súdu vo veci samej musí predchádzať jeho postup zodpovedajúci garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle príslušných ustanovení ústavy a príslušnej medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách (v kontexte danej veci v súlade s dohovorom), najmä garanciam obsiahnutým v práve na spravodlivý proces, v princípe rovnosti zbraní a v práve na kontradiktórne konanie (mutatis mutandis I. ÚS 230/03, II. ÚS 520/2010).

Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je teda aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorá okrem iných procesných záruk kladie dôraz aj na zachovanie kontradiktórnosti konania a „rovnosti zbraní“ (podobne napr. III. ÚS 402/08). Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacej „rovnosti zbraní“ je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ protistrany. Osobitne to platí o sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný, a kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania (napr. IV. ÚS 42/09, IV. ÚS 147/04).

Ústavný súd formuloval požiadavku rovnosti zbraní tiež v tom zmysle, že žiadne ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku nemožno vykladať a uplatňovať v konaní pred súdom tak, aby niektorý z účastníkov bol zvýhodnený na úkor druhého účastníka pri uplatňovaní práv alebo aby mal priaznivejšie postavenie pri prejednávaní a rozhodovaní veci (I. ÚS 59/00, III. ÚS 454/2011).

Porušenie základného práva zaručeného čl. 47 ods. 3 ústavy sťažovateľ nezakladá na argumentácii odlišnej v porovnaní s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie. Pokiaľ teda sťažovateľ dôvodí tým, že k porušeniu tohto článku malo dôjsť ústavne nekonformnou aplikáciou hmotného práva, takáto situácia v danom prípade nenastala (II. ÚS 71/2015).

Ústavný súd dodáva, že čl. 47 ods. 3 ústavy zabezpečuje rovnosť účastníkov konania v konaní pred všeobecným súdom (sťažovateľa a žalovaných). K jeho porušeniu môže dôjsť napr. v prípade, ak všeobecný súd v ním vedenom konaní poruší princíp rovnosti zbraní, v rozpore s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku zvýhodní svojím postupom predchádzajúcim vydaniu rozhodnutia niektorého z účastníkov konania na úkor iného účastníka konania. Takúto situáciu však ústavný súd vo veciach sťažovateľa nezistil. Preto aj v tejto časti sú predbežne prerokúvané spojené sťažnosti zjavne neopodstatnené.

K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku zaručeného čl. 1 dodatkového protokolu

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj práva vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj z čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu by bolo teda možné uvažovať v zásade len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (napr. II. ÚS 78/05 alebo IV. ÚS 326/07).

Keďže ústavný súd dospel k záveru, že rozsudkami najvyššieho súdu o mimoriadnych dovolaniach generálneho prokurátora nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ba ani základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, odmietol pri predbežnom prerokovaní aj túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd uzatvára, že pri predbežnom prerokovaní spojených sťažností nezistil žiadne ústavne relevantné signály, ktoré by po prípadnom prijatí sťažností na ďalšie konanie boli spôsobilé viesť k meritórnemu záveru o porušení niektorého z označených základných práv sťažovateľa alebo jeho práv zaručených kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Naplnili sa preto dôvody, ktoré vedú ústavný súd k odmietnutiu sťažností pre ich zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (bod 2 výroku tohto uznesenia). Následne už bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa formulovaných v sťažnostných petitoch (návrhy na zrušenie napadnutých rozsudkov najvyššieho súdu, návrh na náhradu trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2016